

РЕШЕНИЕ

№ 13474

гр. София, 06.04.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 69 състав, в
публично заседание на 01.04.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Милена Славейкова

при участието на секретаря Кристина Петрова, като разгледа дело номер **2563** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производство е по реда на чл.26, ал.12 от Закона за чужденците в Република България (ЗЧРБ), вр. чл. 145 – 178 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК).

Образувано е по жалба на Г. И., [дата на раждане], гражданин на Г., със съдебен адрес [населено място], [улица], вх. А, ет.3, кант. 341, чрез адв. Д. С. от САК, срещу Отказ рег. № 5364р-2139 от 23.01.2026 г. на заместник директора на дирекция „Миграция“ – МВР, с който е отказано издаването на разрешение за продължително пребиваване в Република България с цел достъп до пазара на труда „Единно разрешение за пребиваване и работа“.

Жалбоподателят визира незаконосъобразност на отказа поради липса на мотиви, неправилно приложение на закона и несъответствие с неговата цел. Счита, че административният орган не е извършил задълбочена индивидуална преценка на случая му, а е приложил основанията по чл.10, ал.1, т.10 от ЗЧРБ формално. Твърди, че целта на разпоредбата е да предотврати предоставяне на право на пребиваване на лица, които представляват актуална и реална опасност за обществения ред и сигурност, докато наложената му принудителна административна мярка (ПАМ) на 01.02.2021 г., освен отдалечена във времето, не била последвана от изпълнение или от други нарушения. Визира нарушение на чл.6 от АПК, като счита отказа за прекомерна и несъразмерна мярка спрямо личното му поведение. Сочил, че през 2023 г. е сключил граждански брак с българска гражданка, от който има родено дете – български гражданин, поради което отказът накърнявал непропорционално родителските права на бащата и висшите интереси на детето. Навежда ново обстоятелство, тъй като към датата на подаване на жалбата са изминали повече от 5 години от налагане на ПАМ през 2021 г. Претендира се съдът да постанови решение, с което да отмени отказа и да присъди сторените в производството разноски.

Ответникът заместник директор на дирекция „Миграция“ – МВР оспорва жалбата, чрез юрк. Ч.. Излага съображения за законосъобразност на отказа при наличие на императивно основание за това по чл.10, ал.1, т.10 от ЗЧРБ. Претендира разности.

СЪДЪТ, след като обсъди доводите на страните и представените по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

Не е спорно по делото, че чуждият гражданин е подал заявление рег. № 500003 от 05.01.2026 г. по описа на отдел „Миграция“ – СДВР за предоставяне на право на продължително пребиваване на основание чл.24и от ЗЧРБ.

При извършена справка в АИС „НШИС“ било установено, че грузинският гражданин е имал наложена ПАМ от 01.02.2021 г. с № 90 от 01.02.2021 г. на отдел „Миграция“ – СДВР на основание чл.41, т.2 от ЗЧРБ “чужденецът не напусне страната до изтичане на разрешения му срок или в сроковете по чл. 39б”.

Издаден е оспореният Отказ рег. № 5364р-2139 от 23.01.2026 г. на заместник директора на дирекция „Миграция“ – МВР, мотивиран с извършеното от чужденеца нарушение на паспортно-визовия режим, което е квалифицирано като основание по чл.26, ал.1, вр. чл.10, ал.1, т.10 от ЗЧРБ да се откаже претендираното издаване на разрешение за продължително пребиваване в Република България с цел достъп до пазара на труда „Единно разрешение за пребиваване и работа.

При така установените факти, СЪДЪТ обосновава следните правни изводи:

По допустимостта на жалбата: Отказът е връчен на 09.02.2026 г. Жалбата по съдебен ред от 17.02.2026 г. е подадена в преклузивния срок по чл.149, ал.1 АПК, от легитимирано лице съгласно чл.147, ал.1 АПК и срещу подлежащ на оспорване съгласно чл.26, ал.12 от АПК индивидуален административен акт, поради което и е процесуално допустима.

Разгледана по същество жалбата е основателна по следните правни съображения:

При служебната проверка по чл.168, ал.1, вр. чл.146, т.1 от АПК съдът установи, че отказът е издаден от компетентен административен орган по чл.23, ал.7 от ЗЧРБ – заместник директор на дирекция „Миграция“ – МВР, предвид предоставената в същата разпоредба възможност за делегиране на правомощия, извършено със Заповед №5364з-4651 от 08.10.2015 г. на директора на дирекция „Миграция“ – МВР, с която на заместник директора са делегирани правомощия по издаване или отказ за издаване на разрешения за краткосрочно, продължително, дългосрочно или постоянно пребиваване. Актът е мотивиран от фактическа и правна страна по смисъла на чл.59, ал.2, т.4 от АПК по начин, който не е затруднил правото на защита на лицето да разбере основанията за отказ и да организира защитата си срещу неблагоприятния за него акт, за което свидетелстват изложените в жалбата твърдения. Липсват данни за допуснати в хода на административното производство съществени процесуални нарушения – такива, които съществено са накърнили правото на защита на лицето или ако не бяха допуснати, органът би постановил решение в противен смисъл. Спорът между страните е материалноправен – относно наличието на основание за отказ по чл.26, ал.1, вр. чл.10, ал.1, т.10 от ЗЧРБ – поради наличие на данни, че през последните 5 години грузинският гражданин е нарушил граничния, паспортно-визовия, валутния или митническия режим на Република България.

Административният орган се позовава на Заповед УРИ № 5392 ПАМ – 90 от 01.02.2021 г. на началника на отдел „Миграция“ – СДВР, с която на Г. И., [дата на раждане], гражданин на Г., на основание чл.41, т.2 от ЗЧРБ (чужденецът не напусне страната до изтичане на разрешения му срок) е наложена ПАМ „Връщане до страната на произход“. Мярката е мотивирана с Докладна записка УРИ № 5392р-120 от 01.02.2021 г., според която грузинският гражданин е влязъл в Република България на 25.07.2018 г. с цел туризъм, предупреден е да напусне страната до 09.07.2020 г., „положен е печат за това“, като му е издадено наказателно постановление за

наложена глоба в размер на 1000 лв., която не е заплатена. При извършена проверка в системите на МВР било установено, че лицето не е напуснало страната и не е предприело действия за удължаване на законния си престой в България. Установява се още от докладната записка, че на 20.01.2021 г. е проведен разговор с декларатор В. Д., ЕГН [ЕГН], която на 10.06.2020 г. е подала сведение, че грузинският гражданин живее на нейния адрес в [населено място], [улица], но същата съобщила, че И. е напуснал адреса преди три месеца и няма информация къде се намира. При извършени справки в АИС-МВР било установено, че чуждият гражданин няма нова адресна регистрация, няма подадени документи за предоставяне на срок и не е напуснал страната.

При тези данни относно липса на деклариран адрес от чуждия гражданин, административният орган правилно е пристъпил към съобщаване на Заповед УРИ № 5392 ПАМ – 90 от 01.02.2021 г. по реда на чл.18а, ал.10 от АПК, според който когато съобщаването в производството пред административния орган не може да бъде извършено по реда на предходните алинеи, съобщението се поставя на таблото за обявления или в Интернет страницата на съответния орган за срок, не по-кратък от 7 дни, след изтичането на който съобщението се смята за връчено. Т. съобщение рег. № 513000-5448 относно наложената на основание чл.41, т.2 от ЗЧРБ ПАМ е поставено на таблото за обявления на 02.02.2021 г. Срокът по чл.18а, ал.10 от АПК изтича на 09.02.2021 г. и съгласно същата разпоредба Заповед УРИ № 5392 ПАМ – 90 от 01.02.2021 г. следва да се счита за редовно връчена на същата дата. При липсата на данни за обжалването ѝ в срока по чл.149, ал.1 от АПК, правилно върху представеното по делото копие е отбелязано влизането ѝ в сила на 25.02.2021 г. (коректната дата е 23.02.2021 г., което е ирелевантно за настоящия спор по законосъобразност на друг административен акт).

Изложеното изпълнява изискването на чл.26, ал.1, вр. чл.10, ал.1 т.10 от ЗЧРБ, доколкото на грузинския гражданин е наложена ПАМ за нарушение на паспортно-визовия режим – същият е предупреден да напусне страната в срок до 09.07.2020 г., като не само не е изпълнил това си задължение, но не е предприел и действия по узаконяване на престоя си в страната ни. Безспорно, подобно поведение не може да бъде толерирано от службите за административен контрол на чужденците в България, предвид нормативно установеното задължение по чл.4 от ЗЧРБ, според който чуждите граждани, които пребивават в Република България, са длъжни да спазват законите и установения правов ред.

Независимо от изложеното е налице основание за материална незаконосъобразност на акта по чл.142, ал.2 от АПК, който предвижда, че установяването на нови факти от значение за делото след издаване на акта се преценява към момента на приключване на устните състезания. Към релевантния по чл.142, ал.2 от АПК момент, а именно 01.04.2026 г., е изтекъл релевантният 5-годишен срок по чл.10, ал.1, т.10 от ЗЧРБ, считано от 25.02.2021 г., когато е наложена ПАМ по чл.41, т.2 от ЗЧРБ. Касае се за новонастъпил факт, който е от съществено значение за изхода на спора, доколкото фактическият състав на намереното от органа основание за отказ включва изискването за липса на нарушения „през последните 5 години“. Очевидна е волята на законодателя да обвърже негативните последици от отказа с поведението на чуждия гражданин в ограничен период от време, а именно 5 години. Този период, изтекъл към 01.04.2026 г., е новонастъпило обстоятелство, което според съда, следва да бъде съобразено на основание чл.142, ал.2 от АПК. Обосновани са в тази връзка доводите на жалбоподателя, че нарушението е извършено в отдалечен период от време и при очевидно бездействие на службите по административен контрол на чужденците по изпълнение на наложената ПАМ.

Жалбоподателят е приложил към жалбата си удостоверение за раждане на Ж. Г. И., [дата на раждане] , в [населено място], с родители В. М. Д., ЕГН [ЕГН], и Г. И., [дата на раждане] Приложено е и удостоверение рег. № [ЕГН] на Столична община относно сключен между

родителите граждански брак на 29.05.2023 г. Новопредставените доказателства бламират добросъвестността на лицата при даване на сведения от 20.01.2021 г. от В. Д., ЕГН [ЕГН], че И. е напуснал адреса преди три месеца и няма информация къде се намира, доколкото към 20.01.2021 г. двамата са наясно, че грузинският гражданин няма уреден статут в страната ни, а същевременно очакват дете. Независимо от изложеното е обективен факт, че към 01.04.2026 г. по силата на чл.142, ал.2 от АПК следва да се съобрази новонастъпилото обстоятелство, че чуждият гражданин вече няма нарушения на паспортно-визовия режим в релевантния по чл.10, ал.1, т.10 от ЗЧРБ срок.

В допълнение, новонастъпилите обстоятелства, според които чуждият гражданин е съпруг и баща на български граждани, налагат преценка за съразмерност на отказа по смисъла на чл.6 от АПК, доколкото същият безспорно засяга интересите на малолетно дете. Съгласно чл.6, ал.2 от АПК административният акт и неговото изпълнение не могат да засягат права и законни интереси в по-голяма степен от най-необходимото за целта, за която актът се издава. Когато с административния акт се засягат права или се създават задължения за граждани или за организации, прилагат се онези мерки, които са по-благоприятни за тях, ако и по този начин се постига целта на закона (чл.6, ал.3 от АПК). Административните органи трябва да се въздържат от актове и действия, които могат да причинят вреди, явно несъизмерими с преследваната цел. (чл.6, ал.5 от АПК). В оспорения отказ не са обсъдени релевантни към случая на чуждия гражданин обстоятелства – фактът, че е баща на български гражданин и съпруг на българска гражданка. Те налагат преценка за пропорционалност, при която да се съобразят наличието и на други легални възможности за уреждане на пребиваването на чуждия гражданин в Република България, но които да са по-благоприятни от използваната крайна мярка. Дължим е извод, че отказът е несъразмерна и прекомерна мярка, с която в нарушение на чл.8 от ЕКПЧ и на висшия интерес на малолетното дете, се засягат интересите на неговия адресат и семейство. Изложеното представлява самостоятелно основание за неговата отмяна по чл.146, т.5 от АПК.

По изложените съображения оспореният акт, като постановен при неправилно приложение на материалния закон съгласно чл.146, т.4 от АПК и несъответствие с неговата цел по смисъла на чл.146, т.5 от АПК, се явява незаконосъобразен и следва да бъде отменен.

При този изход на спора и на основание чл.143, ал.1 от АПК на жалбоподателя следва да се присъдят сторените по делото разноски в размер на 5.11 евро за държавна такса. Жалбоподателят не е представил доказателства за сторени разноски за адвокатско възнаграждение, поради което такива не се присъждат.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал.2 от АПК, Административен съд София-град, Първо отделение, 69-ти състав,

Р Е Ш И :

ОТМЕНЯ по жалба на Г. И., [дата на раждане], гражданин на Г., със съдебен адрес [населено място], [улица], вх. А, ет.3, кант. 341, чрез адв. Д. С. от САК, Отказ рег. № 5364р-2139 от 23.01.2026 г. на заместник директора на дирекция „Миграция“ – МВР, с който е отказано издаването на разрешение за продължително пребиваване в Република България с цел достъп до пазара на труда „Единно разрешение за пребиваване и работа“.

ОСЪЖДА дирекция „Миграция“ – МВР да заплати на Г. И., [дата на раждане], гражданин на Г., със съдебен адрес [населено място], [улица], вх. А, ет.3, кант. 341, чрез адв. Д. С. от САК, на основание чл.143, ал.1 от АПК сторените по делото разноски в размер на 5.11 евро държавна такса.

РЕШЕНИЕТО подлежи на касационно обжалване пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщението му на страните.

СЪДИЯ: